

ODPIS

Warszawa, dnia 6 sierpnia 2019 r.

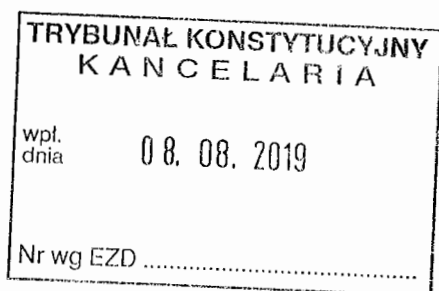
Trybunał Konstytucyjny

Al. Jana Christiana Szucha 12A

00-918 Warszawa

Skarżący:

W K

reprezentowany przez:dra Michała Jabłońskiego, adwokata
nr wpisu na listę adwokatów Izby Adwokackiej
w Warszawie - 5423adres do korespondencji:Dentons Europe Dąbrowski i Wspólnicy sp. k.
Rondo ONZ 1, 30 piętro
00-124 Warszawa**Sygnatura akt: Ts 63/19****PISMO PROCESOWE - UZUPEŁNIENIE BRAKÓW FORMALNYCH SKARGI
KONSTYTUCYJNEJ**

w wykonaniu zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lipca 2019 r.

Działając w imieniu W K („Skarżący”), na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa (pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej – w aktach sprawy), w wykonaniu zarządzenia Sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt Ts 63/19 do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez:

„1) precyzyjne sformułowanie zarzutu niekonstytucyjności art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2018 r. poz. 87) a w szczególności dookreślenie czy intencją skarżącego jest zaskarżenie zakresowe wskazanego przepisu oraz badanie jego zgodności z art. 11 ust. 4² ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2018 r. poz. 419, ze zm.);

2) wskazanie konstytucyjnych wolności i praw, dla ochrony których konieczne jest wydanie orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny w postępowaniu zainicjowanym przedmiotową skargą” (dalej jako „Zarządzenie”)

niniejszym wyjaśniam i wskazuję, co następuje w odniesieniu, kolejno, do poszczególnych punktów Zarządzenia:

Ad. 1) wyjaśniam i precyzuję, że zawarte w pkt 1 *petitum* skargi konstytucyjnej żądanie dotyczy stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny, że:

art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2015 r. o zasadach finansowania nauki („UFN”)¹ jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. („Konstytucja”) w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Jednocześnie, w związku z tym, że zdaniem Skarżącego niekonstytucyjność kwestionowanego art. 15 ust. 1 UFN może przejawiać się również w niezgodności z Konstytucją określonego rozumienia tego przepisu lub określonego jego zakresu normatywnego, na wypadek gdyby Trybunał Konstytucyjny uznał, że dla eliminacji niekonstytucyjności nie jest konieczne usuwanie art. 15 ust. 1 UFN z systemu w całości, lecz:

- a) wystarczające będzie zakwestionowanie konstytucyjności jego utrwalonego w praktyce stosowania prawa rozumienia (tj. wydanie wyroku interpretacyjnego), wówczas wnoszę również o stwierdzenie, że:

art. 15 ust. 1 UFN rozumiany w ten sposób, że wnioski, recenzje, umowy i raporty z realizacji zadań finansowych ze środków na naukę stanowią tajemnicę przedsiębiorstw w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji bez konieczności rozważenia przesłanek uznania konkretnych informacji za tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4² ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji („UNK”) w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz niektórych innych ustaw („Ustawa zmieniająca”) jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

a także, że:

- b) sanacja konstytucyjności poddanego konstytucyjnej kontroli przepisu wymaga co najwyżej jego zakresowej derogacji, wnoszę również o stwierdzenie, że:

art. 15 ust. 1 UFN w zakresie w jakim stanowi on, że wnioski, recenzje, umowy i raporty z realizacji zadań finansowych ze środków na naukę stanowią tajemnicę przedsiębiorstw w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji bez konieczności rozważenia przesłanek uznania konkretnych informacji za tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 UNK w brzmieniu sprzed wejścia w życie Ustawy zmieniającej jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

*

Ustosunkowując się do drugiej części pkt 1) Zarządzenia, wyjaśniam, że Skarżący nie domaga się zbadania zgodności zakwestionowanego przepisu art. 15 ust. 1 UFN z art. 11 ust. 4 UNK.

Ad. 2) W wykonaniu pkt 2) Zarządzenia, Skarżący, w ślad za wskazaniem zawartymi w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej (por. pkt 6 – 14 oraz pkt 38 uzasadnienia skargi

¹ UFN utraciła moc obowiązującą z dniem 1 października 2018 r., na mocy ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

² Jak wskazano w treści skargi konstytucyjnej, przepis ten uległ zmianie przed zakończeniem postępowania przed Naczelnym Sądem Administracyjnym („NSA”), niemniej jednak nie rzutuje to na przedmiot kontroli w niniejszej sprawie, bowiem NSA weryfikował jedynie zgodność z prawem decyzji organu wedle stanu prawnego właściwego na dzień wydania decyzji administracyjnych.

konstytucyjnej), wyjaśnia, że: nieudostępnienie Skarżącemu wnioskowanych informacji stanowiło o naruszeniu przysługującego mu z mocy art. 61 ust. 1 Konstytucji konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej (por. pkt 38 uzasadnienia skargi konstytucyjnej), a zatem Skarżący wskazuje konstytucyjne prawo dostępu do informacji publicznej jako konstytucyjną wolność lub prawo dla których ochrony konieczne jest wydanie orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny.

UZASADNIENIE

I. WSTĘP. KOMPETENCJE ORZECZNICZE TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO.

Chociaż w pierwszych latach funkcjonowania Trybunału Konstytucyjnego, w oparciu o treść art. 190 ust. 4 Konstytucji, wykształcił się dychotomiczny podział orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, tj. na wyroki stwierdzające zgodność badanego przepisu z Konstytucją oraz wyroki stwierdzające jego niekonstytucyjność, to jednak, jak wskazuje praktyka Trybunału Konstytucyjnego (poparta szerokim orzecznictwem samego Trybunału w tym przedmiocie) powyższy podział z czasem stał się niewystarczający – w nauce prawa zaczęto wyróżniać także inne rodzaje wyroków Trybunału Konstytucyjnego, w tym tzw. wyroki interpretacyjne³:

*„(...) gdy badany pod kątem zgodności z Konstytucją przepis dopuszcza różne interpretacje i Trybunał kwestionuje w orzeczeniu zgodność z Konstytucją przepisu tylko w określonym zakresie (określonej części) albo wskazuje w sentencji swojego orzeczenia, które z jego znaczeń (interpretacji) są zgodne z Konstytucją. Trybunał Konstytucyjny rozstrzyga więc o wykładni przepisu, choć żadna norma prawna nie mówi o tym jego znaczeniu wprost. Pozwala to utrzymać w mocy dany przepis w pozostałym zakresie lub w określonej interpretacji i dzięki temu nie dopuścić do powstania luki prawnej. **W praktyce orzecniczej TK tego typu wyroki noszące nazwę interpretacyjnych lub zakresowych pojawiły się jeszcze przed uchwaleniem Konstytucji z 1997 r. i występują do dnia dzisiejszego**”⁴*
(wyróżnienia własne),

*„Orzeczenia o częściowej niekonstytucyjności zawsze prowadzą do dyskwalifikacji pewnych treści normatywnych przyjętych przez ustawodawcę. **W praktyce Trybunału często zdarzają się też wypadki, gdy kontrolowana norma jest na tyle wieloznaczna, że możliwe są różne kierunki jej wykładni. W zależności zaś od przyjętego rozumienia przepisu staje się on albo zgodny, albo sprzeczny z Konstytucją. Trybunał Konstytucyjny rozwija w tym zakresie technikę wykładni ustawy w zgodzie z Konstytucją (...)** Polega ona na tym, że przepis ustawy jest uznawany za zgodny z Konstytucją, ale przy założeniu określonego jego rozumienia, sposób zaś tego rozumienia przepisu jest wskazany w sentencji orzeczenia. Powyższe orzeczenia należą generalnie do grupy orzeczeń o konstytucyjności (...) i można je określać jako deklaratoryjne, ostateczne i wiążące. **Zarazem jednak są to orzeczenia interpretacyjne, bo ustalają też wiążącą interpretację przepisu uznawanego za zgodny z konstytucją (ustawą)**”*

³ T. Woś, Wyroki interpretacyjne i zakresowe w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, *Studia Iuridica Lublinsia* vol. XXV, 3, 2016.

⁴ B. Banaszak, wyrok interpretacyjne Trybunału Konstytucyjnego a orzecznictwo sądów administracyjnych i Sądu Najwyższego, *Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego*, 2013, zeszyt 6.

*i wykazują, że tylko pod warunkiem nadania temu przepisowi takiego właśnie rozumienia może on być traktowany jako zgodny z Konstytucją*⁵ (wyróżnienia własne),

*„Dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego dowodzi, że uproszczeniem byłoby ujmowanie relacji między kwestionowanymi przepisami ustawowymi i mającymi stanowić podstawę ich oceny przepisami konstytucji tylko i wyłącznie w kategoriach całkowitej i jednoznacznej zgodności lub braku zgodności. Norma ustawowa może być bowiem tylko częściowo sprzeczna z konstytucją, zaś w części (w określonym zakresie) z nią zgodna. Może też zachodzić szczególna sytuacja, gdy niektóre tylko interpretacje przepisu prawnego uznane zostają za sprzeczne z konstytucją (wykładnia ustaw w zgodzie z konstytucją wielokrotnie stosowana w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego).”*⁶ (wyróżnienia własne),

Celem i istotą wyroków o charakterze interpretacyjnym jest – jak wskazuje się w literaturze prawniczej – odkodowanie przez Trybunał Konstytucyjny poprawnej konstytucyjnie normy prawnej i tym samym wpłynięcie na derogację jak najmniejszej liczby przepisów prawa⁷, nie ingerując przy tym w decyzje ustawodawcy. Nie budzi zatem wątpliwości, że w świetle ustrojowej roli Trybunału Konstytucyjnego wydawanie orzeczeń interpretacyjnych jest jak najbardziej uzasadnione i celowe – wyroki te pozwalają bowiem na wyeliminowanie jedynie takiego rozumienia przepisu, które jest niezgodne z Konstytucją, pozostawiając przy tym sam przepis w mocy i nie naruszając woli ustawodawcy.

Utrwalonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego jest przy tym pogląd, że kontroli trybunalskiej podlega również norma ukształtowana w utrwalonej praktyce stosowania przepisu, co powoduje że eliminacja takiej niekonstytucyjnej normy nie zawsze wymaga usunięcia danego

⁵ L. Garlicki, Uwagi o charakterze prawnym orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego /w/ Studia nad prawem konstytucyjnym (red. J. Trzciniński, B. Banaszak), Acta Universitatis Wratislaviensis - seria Prawo CCLVII, Wrocław 1997.

⁶ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001 r., sygn. akt P 4/99. Por. też wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 stycznia 1999 r., sygn. akt K 27/98: *„Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał w swoim orzecznictwie, że jeżeli językowe sformułowanie badanego przepisu pozwala na ustalenie takiego rozumienia tego przepisu, które pozwoli na uznanie jego zgodności z konstytucją, to nie ma bezwzględnej konieczności orzekania, że przepis taki jest niezgodny z konstytucją. Zastosowaniu techniki wykładni ustawy w zgodzie z konstytucją należy przyznawać pierwszeństwo, bo koresponduje ono z domniemaniem konstytucyjności ustaw - "zawsze znajdować ona powinna miejsce w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, pod warunkiem..., że pozwalają na to reguły wykładni odniesione do brzmienia właściwych przepisów" (orzeczenie z 24 lutego 1997 r., K. 19/96, OTK ZU Nr 1/1997, s. 43 - zob. też orzeczenia TK z: 18 października 1994 r., K. 2/94, OTK w 1994 r., cz. II, s. 48; 4 października 1995 r., K. 8/95, OTK w 1995 r. cz. II, s. 29; 3 grudnia 1996 r., K. 25/95, OTK ZU Nr 6/1996, s. 504; także orzeczenie SN z 20 IX 1996 r., III CZP 106/96, OSP 1997, z. 1, poz. 10). Powyższe stanowisko zachowało pełną aktualność na gruncie nowej konstytucji, tym bardziej, że jej art. 190 ust. 1 odniósł do wszystkich orzeczeń TK przymiot ostateczności i mocy powszechnie obowiązującej. Oznacza to, że wyrok Trybunału, w którego sentencji uznaje się badany przepis za zgodny z konstytucją, ale tylko pod warunkiem, że przepis ten będzie rozumiany w sposób wskazany tejże sentencji, ma w całości charakter powszechnie obowiązujący. Tylko w taki sposób (w takim rozumieniu) mogą więc przepis ten stosować zarówno organy administracji (rządowej czy samorządowej), jak też sądy. Tylko wówczas posłużenie się techniką wykładni ustawy w zgodzie z konstytucją ma sens, bo gwarantuje, że utrzymanie mocy obowiązującej przepisu i przyzwolenie na jego dalsze stosowanie nie doprowadzi w przyszłości do takiego wypaczenia jego rozumienia, które nadałoby mu treść sprzeczną z konstytucją. Wymaga tego choćby zasada pewności prawa.”* (wyróżnienia własne)

⁷ T. Woś, Wyroki interpretacyjne i zakresowe w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, Studia Iuridica Lublinsia vol. XXV, 3, 2016, por. Z. Czeszejko-Sochacki, Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego: pojęcie, klasyfikacja i skutki prawne, „Państwo i Prawo” 2000, z. 12; M. Tulej, Orzecznictwo interpretacyjne Trybunału Konstytucyjnego a reguły wykładni prawa, Warszawa 2012, s. 133; J. Trzciniński, Orzeczenia interpretacyjne Trybunału Konstytucyjnego, „Państwo i Prawo” 2002, z. 1, s. 10-11; M. Dąbrowski, Funkcje Trybunału Konstytucyjnego związane z hierarchiczną kontrolą konstytucyjności prawa, Olsztyn 2015, s. 135–136.

przepisu z systemu prawa, natomiast w zupełności wystarcza wyeliminowanie jego niekonstytucyjnego rozumienia:

„Dokonując wykładni badanego przepisu prawnego, Trybunał Konstytucyjny nie jest oczywiście związany rozumowaniem przyjętym w orzecznictwie innych organów państwowych czy w piśmiennictwie prawniczym. Względy racjonalności i wszechstronności analizy dokonywanej przez Trybunał Konstytucyjny wymagają jednak rozważenia stanowisk interpretacyjnych zarysowanych w orzecznictwie sądowym i w nauce prawa. Jednolite i ustabilizowane rozumienie przepisu w judykaturze oraz w doktrynie uzasadnia przyjęcie takiego stanowiska za punkt wyjścia w ocenie jego konstytucyjności.”⁸ (wyróżnienie własne),

„(...) należy podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny powstrzymuje się w ramach tzw. orzeczeń interpretacyjnych od przyjmowania takiego rozumienia przepisu, które byłoby sprzeczne z ukształtowaną praktyką orzeczniczą oraz wykładnią doktrynalną (por. np. wyrok TK z 8 maja 2000 r. w sprawie SK 22/99, OTK ZU Nr 4/2000, poz. 107).”⁹ (wyróżnienie własne).

Jako przykład powyższego wskazać można następujące sentencje wyroków Trybunału Konstytucyjnego:

„Art. 418 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. - Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037) rozumiany jako niewyłączający prawa akcjonariusza pokrzywdzonego przymusowym wykupem akcji do zaskarżenia uchwały o tym wykupie jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 64 w związku z art. 31 ust. 3 i z art. 176 ust. 1 oraz nie jest niezgodny z art. 21 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”¹⁰ (wyróżnienie własne),

„Art. 10 ust. 3 ustawy powołanej w punkcie 1 [tj. ustawy z dnia 5 lipca 1990 r. - Prawo o zgromadzeniach – przyp. własny], rozumiany jako niestanowiący podstawy do odpowiedzialności majątkowej przewodniczącego zgromadzenia za szkody powstałe z winy uczestników zgromadzenia, jest zgodny z art. 2 oraz art. 57 Konstytucji.”¹¹ (wyróżnienie własne),

„Art. 424¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.”¹² (wyróżnienie własne).

Obok wyroków o charakterze interpretacyjnym, Trybunał Konstytucyjny uprawniony jest także do wydawania orzeczeń zakresowych:

„Wyroki zakresowe, podobnie jak wyroki interpretacyjne, są powszechnie obowiązujące i ostateczne (art. 190 ust. 1 konstytucji). Mogą one mieć charakter pozytywny i negatywny. Charakter pozytywny mają wyroki, w których kwestie konstytucyjności są rozstrzygane w odniesieniu do treści zawartej w przepisie prawnym („w zakresie, w jakim dotyczy” lub „w zakresie, w jakim odnosi się do”). O charakterze negatywnym wyroku zakresowego można mówić w sytuacji, gdy kwestie konstytucyjności są rozstrzygane w odniesieniu do

⁸ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 maja 2000 r., sygn. akt SK 22/99.

⁹ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. akt SK 18/00.

¹⁰ Pkt 1 sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 2005 r., sygn. akt P 25/02.

¹¹ Pkt 11 sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 września 2014 r., sygn. akt K 44/12.

¹² Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt SK 4/11.

treści normatywnej pomijanej w takim orzeczeniu („w zakresie, w jakim pomija” lub „w zakresie, w jakim nie uwzględnia”)¹³.

Wyroki TK interpretacyjne i zakresowe, choć zbliżone w istocie, dotyczą jednak innego wymiaru badania konstytucyjności normy prawnej, a w konsekwencji nie powinny być ze sobą utożsamiane.

II. ZAWARTE W SKARDZE KONSTYTUCYJNEJ ŻĄDANIE ZBADANIA KONSTYTUCYJNOŚCI ART. 15 UST. 1 UFN.

Jak wskazano już w skardze konstytucyjnej, samo brzmienie przepisu art. 15 ust. 1 UFN nie przesądza o tym, że wskazane w nim informacje (tj. wnioski, recenzje, umowy i raporty z realizacji zadań finansowanych ze środków na naukę) posiadają przymiot tajemnicy przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 UNK w brzmieniu sprzed wejścia w życie Ustawy zmieniającej. Jednakże, przywołane w punkcie 33 uzasadnienia skargi konstytucyjnej orzecznictwo NSA oraz wojewódzkich sądów administracyjnych wskazuje, że art. 15 ust. 1 UFN jest jednolicie rozumiany jako przepis, który *ex lege* nadaje wskazanym w nim informacjom status tajemnicy przedsiębiorstwa, a tym samym **wyłącza ich udostępnienie bez badania, czy w konkretnym przypadku spełnione są materialne warunki uznania danego dokumentu za objętego tajemnicą przedsiębiorstwa w rozumieniu UNK.**

Biorąc powyższe pod uwagę, wyjaśniam i precyzuję, że zawarte w pkt 1 *petitum* skargi konstytucyjnej żądanie dotyczy stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny, że:

art. 15 ust. 1 UFN jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Jednocześnie, w związku z tym, że zdaniem Skarżącego niekonstytucyjność kwestionowanego art. 15 ust. 1 UFN może przejawiać się również w niezgodności z Konstytucją określonego rozumienia tego przepisu lub określonego jego zakresu normatywnego, na wypadek gdyby Trybunał Konstytucyjny uznał, że dla eliminacji niekonstytucyjności nie jest konieczne usuwanie art. 15 ust. 1 UFN z systemu w całości, lecz:

- c) wystarczające będzie zakwestionowanie konstytucyjności jego utrwalonego w praktyce stosowania prawa rozumienia (tj. wydanie wyroku interpretacyjnego), wówczas **wnoszę również o stwierdzenie, że:**

art. 15 ust. 1 UFN rozumiany w ten sposób, że wnioski, recenzje, umowy i raporty z realizacji zadań finansowych ze środków na naukę stanowią tajemnicę przedsiębiorstw w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji bez konieczności rozważenia przesłanek uznania konkretnych informacji za tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji („UNK”) w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz niektórych innych ustaw („Ustawa zmieniająca”) jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji,

a także, że:

¹³ T. Woś, Wyroki interpretacyjne i zakresowe w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, *Studia Iuridica Lublinsia* vol. XXV, 3, 2016, por. M. Tulej, Orzecznictwo interpretacyjne Trybunału Konstytucyjnego a reguły wykładni prawa, Warszawa 2012, s. 98.

- d) sanacja konstytucyjności poddanego konstytucyjnej kontroli przepisu wymaga co najwyżej jego zakresowej derogacji, **wnoszę również o stwierdzenie, że:**

art. 15 ust. 1 UFN w zakresie w jakim stanowi on, że wnioski, recenzje, umowy i raporty z realizacji zadań finansowych ze środków na naukę stanowią tajemnicę przedsiębiorstw w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji bez konieczności rozważenia przesłanek uznania konkretnych informacji za tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 UNK w brzmieniu sprzed wejścia w życie Ustawy zmieniającej jest niezgodny z art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji w związku z art. 61 ust. 3 Konstytucji w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

III. KWESTIA ART. 11 UST. 4 UNK.

Ustosunkowując się do drugiej części pkt 1 Zarządzenia, wyjaśniam, że Skarżący nie domaga się zbadania zgodności zakwestionowanego przepisu z art. 11 ust. 4 UNK, zważywszy na niedopuszczalność weryfikacji poziomej zgodności przepisów ustawowych. Odwołanie do art. 11 ust. 4 UNK znajduje się w pkt 1 petitum skargi konstytucyjnej jedynie jako element określonego, przywołanego w skardze konstytucyjnej, a utrwalonego w praktyce stosowania prawa, rozumienia kwestionowanego art. 15 ust. 1 UFN.

IV. KWESTIA WSKAZANIA KONSTYTUCYJNYCH WOLNOŚCI I PRAW, DLA OCHRONY KTÓRYCH KONIECZNE JEST WYDANIE ORZECZENIA PRZEZ TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY.

W wykonaniu pkt 2) Zarządzenia Skarżący, w ślad za wskazaniami zawartymi w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej (por. pkt 6 – 14 oraz pkt 38 uzasadnienia skargi konstytucyjnej), wskazuje, że:

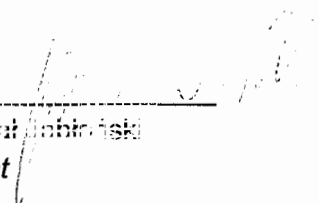
1. Nieudostępnienie Skarżącemu wnioskowanych informacji stanowiło o naruszeniu przysługującego mu z mocy art. 61 ust. 1 Konstytucji konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej¹⁴ (por. pkt 38 uzasadnienia skargi konstytucyjnej),
2. Wydanie przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia w niniejszej sprawie jest konieczne z uwagi na to, że mimo utraty przez art. 15 ust. 1 oraz ust. 3 UFN mocy obowiązującej (i zastąpienie ich nowymi przepisami) materialna treść normy prawnej w istocie się nie zmieniła, a tym samym zainicjowanie przez Skarżącego nowego postępowania w sprawie, tj. złożenie nowego wniosku o dostęp do informacji publicznej, zakończyłoby się dokładnie takim samym rezultatem. Oznacza to, że **normy prawne, ukonstytuowane przez art. 15 UFN, będą nadal oddziaływać na sytuację prawną nie tylko Skarżącego, ale i innych podmiotów, mimo formalnego przeniesienia ich do innej jednostki redakcyjnej w systemie prawa. Mimo uchylecia UFN zbadanie konstytucyjności art. 15 ust. 1 i 3 UFN jest nadal konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw właśnie dlatego, że uchylene UFN nie derogowało normy prawnej wyłączającej**

¹⁴ Wymaga wskazania, że wprowadzanie możliwych ograniczeń konstytucyjnego prawa dostępu do informacji publicznej może nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji). Zgodnie z art. 31 ust. 3 Konstytucji, ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.

udostępnienie informacji wskazanych w art. 15 ust. 1 i 3 UFN (por. pkt 6 – 14 uzasadnienia skargi konstytucyjnej).

Ponadto, zgodnie z art. 315 i 316 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce („Przepisy wprowadzające”), do przyznawania, wykorzystywania i rozliczania środków finansowych przyznanych na podstawie UFN stosuje się nadal przepisy UFN (mimo jej formalnego uchylecia). Wniosek Skarżącego o udostępnienie informacji publicznej dotyczył projektu badawczego zgłoszonego do konkursu „Tradycja” w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki. Tymczasem zgodnie z art. 315 ust. 5 Przepisów wprowadzających, „Postępowania w sprawie przyznania środków finansowych w konkursie ogłoszonym przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, w ramach programu **„Narodowy Program Rozwoju Humanistyki”** ustanowionego na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 169 pkt 4, prowadzi się na zasadach dotychczasowych, z tym że w przypadku postępowania wszczętego na wniosek jednostki organizacyjnej uczelni uczelnia wstępuje w prawa strony tego postępowania” (wyróżnienia własne).

* * *

dr Michał Jędrzejewski
adwokat

Załącznik:

Załącznik 1 pięć odpisów niniejszego pisma.